

Forside > Faaborg og Omegn > Mød familien Rysholt Christensen fra bofælleskabet Torpegård

Faaborg og Omegn

Mød familien Rysholt Christensen fra bofælleskabet Torpegård

Af Det Rigtige Faaborg - 30. marts 2021

Tekst: Pernille Pedersen

Foto: Henrik Poulsen

I 2016 tog familien Rysholt Christensen en beslutning, der skulle ændres hele deres måde at være familie på. De forlod villakvarter, realkreditlån og et hverdagsliv med fuldt program. De søgte mod Sydfyn, ud af hamsterhjulet, og etablerede sig i bofællesskabet Torpegård. I deres tiny house på blot 33 m² lever de tæt på og i pagt med både natur og medmennesker.

Da hele familien Rysholt Christensen en kold decemberdag 2016 arbejdede sammen om at kløve brænde, blev det pludseligt klart for forældrene, Tenna og David, at deres aktuelle situation var langt fra ideel.

– Det kom som lyn fra en klar himmel, da vi gik der og arbejdede sammen alle sammen. Arbejdet med at ordne brænde og være sammen om det, det gav både mening og en tilfredsstillelse. Vi drømte om køkkenhave og bærbuske, og alligevel boede vi i et traditionelt villakvarter, og nu mærkede vi, at det skulle vi bare ikke, fortæller Tenna.

Arbejdet med sikre varmen og at være sammen som familie var en stor tilfredsstillelse, og tanken om at blive selvforsynende havde også været oppe at vende tidligere.

– Vi har altid tænkt, at vi ville være selvforsynende og måske have en landejendom, når børnene var færdige med at gå i skole. Mine forældre spurgte, hvorfor vi ikke valgte at blive en del af bofællesskabet Torpegård, fortæller David.

Davids forældre var begge med til at købe jorden, hvor

Torpegård ligger, og var med i idégruppen bag fællesskabet.

– Det er et stort ansvar og arbejde at være selvforsynende, fx skal man, hvis man har sin egen malkeko, malke både morgen og aften, og man er meget bundet. Vi tænkte over det, og det virkede som en fin

idé at være flere om det, fortæller David.

Fællesskabet på Torpegård var vældigt begejstrede for børnefamiliens beslutning om at slutte sig til, da de i december 2018 ankom til Diernæs. De fleste i fællesskabet er over 55 år, og Tenna og David blev den første børnefamilie.

Et udvidet netværk

Da Tenna og David flyttede ind, bestod bofællesskabet af fire voksne, som i dag er vokset til 13.

– Vi vidste, at det var et værdifællesskab, vi kunne stå inde for, og samtidigt med at vi kom tæt på bedsteforældre, så fik vi også lige flere ekstra reservebedsteforældre oveni, fortæller Tenna.

Der er meget stille i opholdsrummet i parrets tiny house, der både har funktion som køkken, spisestue og stue. Børnene, Elliot på 6 og Villiam på 10, er nemlig ikke hjemme, men ude og lege, som de oftest er.

Måske er de på kælkebakken ved kirken, gætter Tenna på, for Ulla har sit barnebarn på besøg, og så plejer de at lege med dem det meste af dagen og komme hjem med røde kinder.

– Vi kender alle hinanden, men vi kender også hinandens familier, og børnene kan rende frit. Hvis de vil op i træværkstedet, gør de det. Så spørger de måske bedstefar, og har han ikke tid, så går de videre til de næste døre og spørger Leif, Gorm eller Anna, fortæller Tenna.

Familien Rysholt Christensen er fortsat den eneste børnefamilie på Torpegård, men de håber meget, at der kommer flere til.

Det er besluttet, at de tre ledige grunde, der er tilbage, er reserveret til børnefamilier, da diversitet blandt beboerne vil give fællesskabet den bedste dynamik.

På Torpegård indgår man i et arbejdsfællesskab, hvor man sammen holder dyrene og køkkenhaverne. Man kan byde ind på de fællesskaber, man ønsker at være en del af, og være fælles om ansvaret. Men det er faktisk alt det, der ligger udenfor det praktiske arbejdsfællesskab, som har overrasket og imponeret parret mest. Nærhed, nærvær og samhørighed.

Tid og råd til det vigtigste

Boligen på 33m² er bygget af bæredygtigt materiale og af parret selv. De bor nu i et hus, de ikke skylder penge i, og dermed kan Tenna går hjemme og være der, når børnene kommer hjem fra deres korte skoledage på Rudolf Steiner-skolen i Odense. – Da jeg afsluttede universitetet i 2010,

fik jeg et job som kommunal sagsbehandler. Jeg steg bare på toget, og så kørte det. Men hvad ville jeg? Det var et arbejde, der ikke havde en god energi, og jeg var drænet for energi, når jeg havde fri. Nu har jeg muligheden for at være nærværende for drengene, samtidigt med at jeg får mulighed for at mærke efter, hvad jeg gerne vil, når de er blevet lidt større, fortæller Tenna. Mens de to drenge er afsted i skole, har Tenna mulighed for at dyrke de interesser, der ligger i hele den biodynamiske tankegang, der driver fællesskabet. Køkkenhaven skal ordnes, grøntsager skal fermenteres, uld fra fårene skal klargøres og strikkes til varme trøjer.

– Når penge ikke er en motivationsfaktor i valget af arbejde, så kan man gøre det, man har lyst til. Jeg drømmer om et lille skur ved huset, hvor jeg kan arbejde som alternativ behandler, måske bruge urter fra haven eller bruge naturen som terapi, fortæller Tenna.

David arbejder som fysioterapeut i Munkebo, og her giver familiens økonomiske situation ham muligheden for at arbejde lidt mindre end hamsterhjulets sædvanlige 37 timer. To dage om ugen holder han tidligt fri, så han kan være sammen med familien –

og ja, så skal der også bygges til. For drengene vokser, og snart er de teenagere. Lige nu sover de i en dobbelt køjeseng – lige ovenpå forældrenes dobbeltseng, for boligen har kun et soveværelse.

– Villiam er faktisk blevet for lang til sin seng, men ellers mangler vi ikke pladsen lige nu. Vi skal have bygget 28m² mere,

som bliver to værelser med hemse ovenover, samt en lidt større stue og bryggers. Jeg bygger selv i weekenderne og de eftermiddage, jeg er tidligt hjemme, fortæller David.

Drengene deltager også i byggeprocessen og synes, det er sjovt at se de nye værelse blive til. Med deres far som guide får de lov at skrue skruer i og bygge kasser og huse til deres bamser.

Bevidste om til- og fravalg

Nærværet som familie er den helt store gevinst ved at bo småt og billigt. Drengene bliver til tider gjort opmærksomme på, at de lever på en anden måde end mange andre.

– Når de har legekammerater med hjemme, så spørger de altid som det første: hvor er dit værelse? Eller: hvor er fjernsynet? Men som regel synes vennerne, at det er megafedt at bo sådan her, og de er meget begejstrede for alle de udendørs muligheder, fortæller Tenna.

Villiam på 10 har heller ikke en mobiltelefon, som de fleste af hans jævnaldrende. Men som han selv påpeger, så har han ikke brug for en.

– Vi snakker meget om forskellighed og vores valg. Villiam kan selv se, at han har lettere ved at lege og tage

initiativ til lege, da han er vant til bare at prøve tingene af, fortæller Tenna. Det er familiens store håb, at flere børnefamilier kan få øjnene op for de muligheder, der er for at træde ud af hamsterhjulet og få netop den tilværelse, som man ønsker sig.

